

Иван Вазов

Едно възпоминание

Celeste enchantement des premiers amours.

Paru

Залибих те пламенно, страстно,
пламна ми огъня в гърди,
откакто ти, Рино, напрасно
таз искра в сърце ми гуди.
Таз искра! Туй чувство горещо!
Как то ме облада завчас.
От тебе по-друго, по-сладостно нещо
не мислях, не знаях, не виждах тогаз.
То моето сърце по-друго направи,
стопли го по-силно, нов мир му откри,
по-нови желанья във него постави,
да знае да люби, да знай да гори.
Неволно бе негли, но ти си причина,
та мойта невинност изчезна, загина
и кат ме извлече из тихий покой,
поклонник направи ме твой.

Аз любях те вече безкрайно
и младо си сърце теб принос бях дал,
но мойте въздишки, но моята жал
ги никой не знайше: страдаях аз тайно.
Не знайше, че ти, без да щеш,
ме върло в сърцето удари,
мечти ми детински попари;
тъй както студеният скреж
убива по пролет цветята.

Таз страст безнадеждна, що в мен си таях,
бе тебе, уви, непозната!
Но често, когато те срещнувах, ах,
се мъчех със погледи живи,
с въздишки дълбоки, горчиви
на теб да обадя, о Рино, тогаз,
че много страдаях, че либях те аз!
И като те молях за милост най-мала,
боях се, уви! да не би ме разбрала!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8398>]